

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 stycznia 2015 r. Miasto S. W. wniosło o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 113.013,95 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany był w okresie od 22 maja 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. użytkownikiem wieczystym nieruchomości położonej w W. przy ul. (...). Podniósł, że aktualna wysokość opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste ww. nieruchomości obowiązująca również w powyższym okresie wynosi 185.203,20 zł. Podał, że w postępowaniu zakończonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 22 listopada 2013 r. zasądzono na rzecz powoda od (...) Sp. z o.o., któremu przysługiwało prawo użytkowania wieczystego ww. nieruchomości w dniu 1 stycznia 2012 r. i do dnia 21 maja 2012 r., kwotę 72.189,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2012 r. tytułem opłaty za ww. okres. Powód wskazał, że wyżej wymienione orzeczenie wiąże Sąd w niniejszej sprawie. Pozwany zatem winien uiścić zapłatę części opłaty rocznej za 2012 r. w kwocie 113.013,95 zł za okres, w którym był użytkownikiem wieczystym w 2012 r. Odnosząc się do odsetek powód wskazał na ustawowy termin płatności opłaty do dnia 31 marca (pozew - k. 2-7).

Nakazem zapłaty z dnia 16 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie, sygn. akt XXIV Nc 21/15 nakazał pozwanemu aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 113.013,95 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 5.029,75 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie sprzeciw do Sądu (nakaz zapłaty – k.71).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania. Ponadto zgłosił zarzut potracenia wzajemnej wierzytelności pozwanego wobec powoda o odszkodowanie równe wartości odsetek ustawowych naliczonych do dnia 1 grudnia 2014 r., tj. dnia w którym pozwany po raz pierwszy dowiedział się od powoda, że jest zobowiązany do uiszczenia części opłaty za 2012 r. Pozwany zgłosił również zarzut nadużycia prawa w zakresie roszczenia o odsetki ustawowe z uwagi na sprzeczności z zasadami współżycia społecznego.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że powód dopiero w dniu 1 grudnia 2014 r. skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty tytułem częściowej opłaty za użytkowanie wieczyste za wskazany w pozwie okres. Zdaniem pozwanego opłata za użytkowanie wieczyste ma charakter niepodzielny. Podniósł, że podważa porządek prawny przyjęcie by pozwany był zobowiązany do zapłaty odsetek od dnia 1 kwietnia 2012 r. skoro w tym czasie nie był jeszcze użytkownikiem wieczystym nieruchomości. Podał, że nie powiadomienie pozwanego przez powoda o toczącym się postępowaniu przeciwko (...) Sp. z o.o. oraz o zapadłych orzeczeniach uniemożliwiło pozwanemu przystąpienie do sprawy sądowej oraz podjęcie decyzji, które powstrzymałyby bieg odsetek ustawowych (odpowiedź na pozew – k.77-81).

Pismem z dnia 7 maja 2015 r., wobec uregulowania przez pozwanego należności, powód cofnął pozew o zapłatę kwoty głównej 113.013,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 grudnia 2014 r. do dnia 27 lutego 2015 r. bez zrzeczenia się roszczenia oraz potrzymał powództwo w zakresie kwoty 39.245,26 zł stanowiącą kapitalizowane odsetki za zwłokę od kwoty 113.013,95 zł za okres od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz wniósł o zasądzenie ustawowych odsetek od kwoty ustawowych odsetek od dnia 28 lutego 2015 r. do dnia zapłaty (pismo – k.108-111).

Na rozprawie w dniu 13 maja 2015 r. strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie, pozwany wniósł o oddalenie zmodyfikowanego powództwa w całości (protokół – k.115-116).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 lipca 2008 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. nabyło prawo użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej działki nr (...) o powierzchni 6.784 m², położonej w W. przy ul. (...). Właścicielem ww. nieruchomości jest Miasto S. W. (akt notarialny – k.27-32).

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2012 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie przysądził prawo użytkowania wieczystego ww. nieruchomości oraz prawo własności posadowionych na tej nieruchomości budynków na rzecz (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. (obecnie (...) S.A.). Postanowienie stało się prawomocne w dniu 22 maja 2012 r. (postanowienie –k. 33-34, okoliczności bezsporne).

Oplata roczna z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej działki nr (...) o powierzchni 6.784 m², położonej w W. przy ul. (...) za 2012 r. wynosiła 185.203,20 zł. (wypowiedzenie – k.42).

Miasto S. W. wniosło o zasądzenie od (...) Sp. z o.o. (będącego użytkownikiem wieczystym na dzień 1 stycznia 2012 r.) kwoty 185.203,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty z tytułu całości opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste ww. nieruchomości za 2012 r. Wyrokiem z dnia 12 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt XXIV C 1260/12 zasądził od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz Miasta S. W. kwotę 72.189,25 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty tytułem części opłaty za użytkowanie wieczyste za okres od 1 stycznia 2012 r. do dnia 21 maja 2012 r. i oddalił powództwo w zakresie opłaty za okres od 22 maja 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy uznał, że opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego stanowi świadczenie o charakterze podzielnym (wyrok z uzasadnieniem – k.48-51). W dniu 22 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powoda od ww. wyroku (wyrok z uzasadnieniem –k. 53-63).

W piśmie z dnia 5 października 2012 r. powód poinformował pozwanego o obowiązku wnoszenia opłaty za 2013 r. w wysokości 185.203,20 zł (pismo –k.64).

Pismem doręczonym pozwanemu w dniu 1 grudnia 2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 113.013,95 zł tytułem częściowej opłaty za użytkowanie wieczyste za 2012 r. oraz kwoty 36.933,86 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od ww. kwoty w wysokości w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania (pismo – k.94, koperta – k. 95).

W dniu 27 lutego 2015 r. pozwany wpłacił na rzecz powoda część opłaty z tytułu użytkowania wieczystego za okres od 22 maja 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. w wysokości 113.013,95 zł oraz odsetki za okres od 2 grudnia 2014 r. do 27 lutego 2014 r. w kwocie 2.504,88 zł (kopie przelewów – k.143).

Powyższy stan faktyczny, który był pomiędzy stronami bezsporny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony, ani nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powód pierwotnie wnosił o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 113.013,95 zł tytułem opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości okresie od 22 maja 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 kwietnia 2012 r.

Z uwagi na spełnienie świadczenia przez pozwanego w postaci zapłaty należności głównej w kwocie 113.013,95 zł oraz odsetek za okres od dnia 2 grudnia 2014 r. do dnia 27 lutego 2015 r., powód cofnął powództwo w tym zakresie oraz wniósł o zapłatę pozostałej kwoty 39.245,26 zł stanowiącej skapitalizowane odsetki za zwłokę od kwoty 113.013,95 zł za okres od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 28 lutego 2015 r. do dnia zapłaty.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku, przy czym z mocy art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że czynność ta jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Z okoliczności sprawy nie wynika, by cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie było sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa należy więc uznać, iż powód skutecznie cofnął pozew.

Z mocy art. 355 § 1 k.p.c. jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew, Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania.

Mając na uwadze powyższe, wobec częściowego cofnięcia pozwu przed rozpoczęciem rozprawy, należało umorzyć postępowanie w zakresie kwoty 113.013,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 2 grudnia 2014 r. do dnia 27 lutego 2015 r.

Do rozważenia pozostała zatem zasadność roszczenia w zakresie skapitalizowanych odsetek ustawowych, w konsekwencji ustalenie daty wymagalności świadczenia głównego.

W pierwszej kolejności należy wrócić jednakże do zasadności świadczenia głównego, gdyż pozwany pomimo spełniania tego świadczenia kwestionuje je co do zasady, zaś od istnienia świadczenia głównego uzależnione jest powództwo w zakresie odsetek.

Powód jako użytkownik wieczysty, który nabył przedmiotową nieruchomość w dniu 22 maja 2012 r. jest zobowiązany do zapłaty opłaty za użytkowanie wieczyste tej nieruchomości za okres od 22 maja 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. Zapłaty takie wyrażone zostało w wyroku Sąd Najwyższego z dnia 25 listopada 2010 roku (I CSK 692/09, LEX nr 736524), zgodnie z którym opłata roczna, o której mowa w art. 238 k.c. nie jest świadczeniem niepodzielnym w rozumieniu art. 379 § 2 k.c. W konsekwencji, wysokość opłaty rocznej, do której uiszczenia zobligowany jest użytkownik wieczysty w danym roku kalendarzowym powinna być odpowiednio skorelowana z rzeczywistym okresem przysługiwania mu tego prawa rzeczowego. Zdaniem Sądu Najwyższego nie sposób bowiem wymagać tego, aby użytkownik wieczysty był zobligowany uiszczać na rzecz właściciela gruntu opłatę roczną także za ten okres roku kalendarzowego, w którym nie przysługuje mu już to prawo.

Podzielając ten pogląd w wyroku z dnia 12 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt XXIV C 1260/12 zasądził od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz Miasta S. W. kwotę 72.189,25 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty tytułem opłaty za użytkowanie wieczyste przedmiotowej nieruchomości za okres od 1 stycznia 2012 r. do dnia 21 maja 2012 r. i oddalił powództwo w zakresie opłaty za okres od 22 maja 2012 r. do 31 grudnia 2012 r., uznając, że opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego stanowi świadczenie o charakterze podzielnym. W dniu 22 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powoda od ww. wyroku. Wprawdzie oba orzeczenia nie wiążą Sądu, gdyż ocena czy opłata z tytułu użytkowania wieczystego jest świadczeniem podzielnym nie stanowi przyczyny prejudycjalnej, co oznacza, że wynik w niniejszej sprawie nie zależał od wyniku sprawy o sygn. akt XXIV C 1260/12, jednakże nie do pogodzenia z gwarancją zachowania spójności i logiki działania organów państwowych byłoby orzeczenie w niniejszej sprawie, że opłata z tytułu użytkowania wieczystego ma charakter niepodzielny i w związku z tym ciąży jedynie na poprzedniku prawnym pozwanego.

Roszczenie co do odsetek skapitalizowanych od świadczenia głównego opłaty od użytkowania wieczystego zdaniem Sądu jest jednak niezasadne.

Stosownie do art. 481 § 1 k.c. wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, jeżeli dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. O takim opóźnieniu można mówić, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne, także wówczas, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia. W myśl zaś art. 71 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. 2010 r., nr 102, poz. 651, ze zm.) opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok. Opłaty rocznej nie pobiera się za rok, w którym zostało ustanowione prawo użytkowania wieczystego. Właściwy organ, na wniosek użytkownika wieczystego złożony nie później niż 14 dni przed upływem terminu płatności, może ustalić inny termin zapłaty, nieprzekraczający danego roku kalendarzowego.

Obowiązek zapłaty opłaty rocznej przez użytkownika wieczystego, już ustalonej czy też nowej, zaktualizowanej, powstaje co do zasady z dniem 1 stycznia. Natomiast wymagalność terminu płatności (wymagalności) upływa z dniem 31 marca danego roku.

Zdaniem Sądu wyżej wskazany termin wymagalności opłaty z tytułu użytkowania wieczystego powinien mieć zastosowanie jedynie do opłaty uiszczanej przez podmiot, który w dniu 1 kwietnia danego roku był użytkownikiem wieczystym. Nowy użytkownik, który nabył użytkowanie wieczyste po dniu 1 kwietnia, nie powinien ponosić finansowej odpowiedzialności za skutki niedochowania terminu wymagalności określonym w 71 ust. 4 u.g.n.

W okolicznościach niniejszej sprawy wskazać należy, że na poprzedniku prawnym pozwanego w dniu 1 stycznia 2012 r. ciążył obowiązek zapłaty z góry całości opłaty z tytułu użytkowania wieczystego ww. nieruchomości do dnia 31 marca 2012 r. W chwili nabycia przedmiotowego prawa przez pozwanego, tj. w dniu 22 maja 2012 r., opłata z tytułu użytkowania wieczystego była już wymagalna w odniesieniu do całości opłaty, to poprzedni użytkownik wieczysty pozostawał zatem w zwłóce z uiszczeniem opłaty za okres od dnia 1 kwietnia 2012 r.

Nowy użytkownik wieczysty, który nabył użytkowanie wieczyste nieruchomości po dniu 1 kwietnia, nie może ponosić negatywnych konsekwencji niewypełnienia obowiązku zapłaty przez dotychczasowego użytkownika, który pozostawał w zwłóce z zapłatą przedmiotowej opłaty, tym bardziej za okres w który prawo użytkowania wieczystego przysługiwało poprzednikowi. Można w tym miejscu przytoczyć fragmenty uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego ustalającego podzielną opłatę z tytułu użytkowania wieczystego: „ Nie sposób bowiem wymagać tego, aby użytkownik wieczysty był zobligowany uiszczać na rzecz właściciela gruntu opłatę roczną także za ten okres roku kalendarzowego, w którym nie przysługuje mu już to prawo. „ To zatem na jakiej podstawie nowy użytkownik miałby uiszczać odsetki za zwłokę za okres, kiedy jeszcze to prawo mu nie przysługiwało ? (w okolicznościach niniejszej sprawy w okresie od 1.04.2012 do 22.05.2012 r.).

Analizując całokształt materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania iż roszczenie z tytułu opłaty za użytkowanie wieczyste wobec nowego użytkownika jakim był pozwany w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy stało się wymagalne z chwilą wezwania do zapłaty.

Wskazać należy, że właściciel przedmiotowej nieruchomości do dnia 1 grudnia 2014 r. nie formułował w stosunku do pozwanego żadnych żądań o zapłatę częściowej opłaty z tytułu użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości za 2012 r. Nie poinformował nawet strony pozwanej o wysokości opłaty w 2012 r. W tym czasie zarówno powód jak i pozwany byli przeświadczeni, że całość opłaty za 2012 r. winien ponieść poprzedni użytkownik wieczysty co miało swój jednoznaczny wyraz w dochodzeniu przez powoda roszczenia z tego tytułu przeciwko poprzedniemu użytkownikowi w sprawie sygn. akt XXIV C 1260/12, a następnie w postępowaniu apelacyjnym, w którym ostatecznie Sąd w wyroku z dnia 22 listopada 2013 r. oddalił apelację powoda, uznając, że poprzedni użytkownik wieczysty winien wnieść opłatę jedynie za okres, w którym to prawo mu przysługiwało. Pomimo tego, że powód w dniu wydania wyroku oddalającego jego apelację był już świadomy, że część opłaty za 2012 r. winien wnieść pozwany bank, przez ponad rok nie skierował żadnego żądania w tym zakresie do pozwanego, narażając go tym samym na ewentualną zwłokę. Pozwany zaś w tym czasie nie był świadomy, że jego obciąża przedmiotowa część opłaty. W tym miejscu wskazać należy, że wobec rozbieżność w orzecznictwie zarówno sądów powszechnych jak i Sądu Najwyższego w kwestii podzielną opłaty za użytkowanie wieczyste, roszczenie Miasta S. W. kierowane do (...) sp. z o.o. o zapłatę całości opłaty mogło okazać się zasadne. W takim przypadku strona pozwana nie byłaby zobowiązana nie tylko do zapłaty odsetek od części opłaty ale i samej opłaty częściowej.

Sytuacji nabycia użytkowania wieczystego oraz związanego z nią obowiązku częściowej opłaty nie regulują wprost przepisy u.g.n. Termin wymagalności opłaty ustalony jest jedynie w odniesieniu do podmiotu, który w dniu 1 stycznia 2012 r. był użytkownikiem wieczystym, a nie w stosunku do nabywcy, który stał się użytkownikiem wieczystym po dniu 1 kwietnia. Skoro dzień 1 stycznia określający datę powstania obowiązku zapłaty jest skorelowany z dniem 31 marca, stanowiącym termin wymagalności, to postanie obowiązku zapłaty po dniu 1 stycznia i jednocześnie po dniu 31 marca, wymaga odrębnego terminu wymagalności. Brak jednak regulacji ustawowej w tym zakresie. Tym samym

zastosowanie w niniejszej sprawie znajdzie art. 455 k.c., który stanowi, że jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powód wezwał pozwaną do zapłaty w dniu 1 grudnia 2014 r., wyznaczając użytkownikowi termin 14 dni na spełnienie świadczenia od dnia otrzymania wezwania. Pozwany zaś zapłacił ustawowe odsetki od kwoty częściowej opłaty za okres od dnia 2 grudnia 2014, zatem roszczenie powoda w zakresie odsetek zostało zaspokojone w całości.

Ponadto nawet gdyby uznać, że roszczenie powoda z tytułu częściowej opłaty za użytkowanie wieczyste w 2012 r. stało się wymagalne przed dniem wezwania do zapłaty, to zdaniem Sądu roszczenie powoda w okolicznościach niniejszej sprawy przytoczonych powyżej, stanowi nadużycie prawa i nie powinno korzystać z ochrony prawnej na podstawie art. 5 k.c. Pozwanego nie mogą obciążać ujemne konsekwencji taktyki procesowej powódki w dochodzeniu należnej jej opłaty. Takie zachowanie należy uznać za zachowanie sprzeczne z zasadą współzycia społecznego, rozumianą jako konieczność opierania się uprawnionego na względach słuszności oraz kierowania się w działaniu dobrymi obyczajami i dobrą wiarą. Uwzględnienie roszczenia powoda byłoby wysoce krzywdzące dla pozwanego i podważałoby zaufanie do organów władzy publicznej.

Ponadto podkreślenia wymaga, że pozwany nabył niniejsze prawo w sposób pierwotny - zgodnie z art. 1000 w związku z art. 1004 k.p.c. nabycie prawa użytkowania wieczystego w drodze egzekucji sądowej następuje bez jakichkolwiek obciążeń. Nie ulega wątpliwości iż zasada ta nie ma zastosowania do samego obowiązku ponoszenia opłat z tytułu użytkowania wieczystego. Obowiązek uiszczenia opłaty za użytkowanie wieczyste, przewidziany w u.g.n., określa istotę tego prawa; nie może ono zostać przeniesione na nabywcę bez tego obowiązku. Jednakże nowy użytkownik, który nabył użytkowanie wieczyste w drodze egzekucji po dniu 31 marca 2012 r., nie powinien ponosić ujemnych konsekwencji na skutek upływu terminu wymagalności opłaty przewidzianego dla dotychczasowego użytkownika wieczystego, skoro to na dotychczasowy użytkownik ciążył obowiązek uiszczenia całej opłaty z góry do dnia 31 marca.

Z tych względów roszczenie o ustawowe odsetki skapitalizowane od kwoty 113.013,95 za okres od 1 kwietnia 2012 r. do 1 grudnia 2014 r. w kwocie 39.245,26 zł podlegało oddaleniu w całości.

Na marginesie wskazać należy, że gdyby powodowi przysługiwała wierzytelność, której dochodzi w pozwie, to zarzut potrącenia wierzytelności poniesiony przez pozwaną bank byłby nieuzasadniony. Podnieść należy, że oświadczenie o potrąceniu może być zarówno złożone, jak i odebrane także przez pełnomocnika, to jednak nie stanowi w tym zakresie wystarczającego umocowania pełnomocnictwo procesowe, bowiem zakres umocowania określony w art. 91 k.p.c. nie uprawnia pełnomocnika procesowego z mocy ustawy do złożenia materialnoprawnego oświadczenia o potrąceniu, ani do odbierania takich oświadczeń. Pozwany zaś nie udzielił pełnomocnictwa swojemu pełnomocnikowi procesowemu do złożenia oświadczenia o potrąceniu wzajemnej wierzytelności.

Abstrahując od powyższych rozważań wskazać należy, że do wywołania skutku potrącenia nieodzowne jest skonkretyzowanie istniejącej i wymagalnej wierzytelności wzajemnej potrącającego, a więc m.in. określenie kwoty pieniężnej, w jakiej ta wierzytelność się wyraża. Warunkiem skuteczności oświadczenia o potrąceniu składanego drugiej stronie, jeśli chodzi o wzajemną wierzytelność potrącającego, jest skonkretyzowanie tej wierzytelności pod względem rodzajowym, terminowym i wartościowym, w tym dokładne określenie kwoty pieniężnej, w jakiej ta wierzytelności się wyraża. Strona pozwana takim wymogom nie sprostała.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.

Kosztami procesu obciążony został powód jako strona przegrywająca, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu określoną w art. 98 §1 i § 3 k.p.c.